

[Inger Gautier Schmit.]

hedsråd og jo ikke mindst som medlemmer af menighedsrådene. Det er nemlig et meget vanskeligt spørgsmål, og jeg tror, der er mange præster, på hvem det ligger meget tungt at se mennesker optræde både ved menighedsrådsvalg og som medlemmer af menighedsråd, mennesker, som altså lader sig vælge ind i menighedsrådene, skønt de faktisk intet har med kirken og kirkens interesser at gøre.

Når man vælges ind i menighedsrådet, afgiver man en skriftlig erklæring på ære og samvittighed om at ville udføre det hverv, der bliver betroet en, i troskab mod den danske evangelisk-lutherske folkekirke, så at den kan yde gode vilkår for den kristne menigheds liv og vækst. Dette er i og for sig en meget alvorlig erklæring, men af udtalelser fra forskellige præster ved jeg, at det ser så som så ud mange steder med visse menighedsrådsmedlemmers interesse for kirken, idet de aldrig sætter deres ben i kirken og absolut ikke er med i det, som man kan kalde at bidrage til folkekirkens liv og vækst. Jeg ville være taknemlig, hvis den højtærede minister ville udtale sig om, hvorvidt han ikke mener, man bør værne menighedsrådene mod sådanne personer, der faktisk slet ikke opfylder deres opgave. Man kan jo nemlig efter lovforslaget kun træde op overfor de menighedsrådsmedlemmer, der økonomisk misbruger deres stilling. Økonomisk misbrug er selvfølgelig alvorligt, men jeg synes, det er betydeligt mere svækkende for kirken og for kristendommen, hvis menighedsrådsmedlemmerne ved hele deres liv og virke viser sig negative i stedet for positive.

Jeg vil i denne forbindelse også spørge den højtærede minister, hvordan han ser på dette, som jo ikke er ualmindeligt, at unge ikke lader sig konfirmere, men lader sig borgerligt konfirmere, som det kaldes. Ligger der heri efter ministerens mening, at man fornægter kristentroen? Er det et brud med folkekirken, som gør, at sådanne mennesker automatisk glider ind under dette: at „stille sig i afgjort modsætning til folkekirken“? Det er ikke, fordi jeg vil kritisere den borgerlige konfirmation som sådan — selv om jeg ikke kan lide navnet —, idet jeg som et frisindet menneske selvfølgelig må overlade til enhver at gøre det, som han synes er rigtigst, men jeg vil gerne vide, om mennesker, som er borgerlig konfirmeret, kan være valgbare til og have valget til menighedsrådene. Det ville dog måske have nogen betydning i denne forbindelse også at få dette klaret.

Jeg vil også gerne spørge ministeren, hvorledes han ser på dette, at der bliver indleveret lister, som må siges at være udpræget politiske lister. Der kan være grundtvigske, indremissions- og centrumslisters, men også rent politiske lister kan forekomme. Hvorledes ser ministeren på det? Kan sådanne lister afvises, eller må de tages med på linie med de andre? Jeg synes nemlig, det er ganske overordentlig vigtigt, når man har med de kirkelige spørgsmål at gøre, at man får det kirkelige element understreget så stærkt som muligt, således at det, selvom det bliver færre, der går til menighedsrådsvalg, dog altid vil kunne være sådan, at det sker i bevidstheden om, at det er et valg, som dog er noget anderledes end et almindeligt kommunalt eller politisk valg.

Det næste forslag, ministeren stiller, er forslaget om, at menighedsrådets ret til at kalde sine præster på enkelte punkter begrænses. Dette spørgsmål blev iøvrigt også drøftet i det kirkelige udvalg. Nuværende biskop Rosendal stillede et forslag, som måtte ses i forbindelse med, at der var ældre præster indenfor hans stift, som havde vanskeligt ved at blive forflyttet. Biskop Rosendals forslag var dog ikke af samme karakter som det, ministeren her fremsætter. Ministeren stiller forslag om, at kirkeministeren i visse tilfælde skal udnævne sognepræsten. Biskop Rosendal derimod stillede forslag om, at ministeren kunne forestå valg af de mere underordnede gejstlige, altså netop ikke sognepræsten, men den residerende kapellan, hjælpepræsten og hvad de iøvrigt hedder. Dette forslag var altså til forhandling i det kirkelige udvalg, men der var ret ringe sympati for at følge biskop Rosendal, idet man mente, at menighedsrådene så afgjort mente at måtte hævde deres ret til selv at udnævne deres præster. Derpå faldt sagen, og der fremkom ikke noget forslag fra det kirkelige udvalg.

Nu ønsker ministeren at finde på en udvej, og det kan jeg i og for sig ikke fortænke ministeren i, thi også jeg kan se, at der er visse vanskeligheder for enkelte, navnlig ældre præster herhjemme i Danmark og måske også for en del udlandspræster. Nu ligger det ikke ens for alle, idet jeg, der har temmelig nøje kendskab til Dansk Kirke i Udlandets præster, har gjort den erfaring, at de i almindelighed ikke har vanskeligt ved at få embeder herhjemme i Danmark; men jeg ved dog, at der for forskellige færøske og grønlandske præster, måske også præster, der har været ude som missionærer i Indien og andre steder, har været